

1

Благословенні:

матерія і просторінь, число і міра!

Благословенні кольори, і тембри, і огонь,

огонь, тональність всього світу,

огонь і рух, огонь і рух!

Дух, що прийняв єси все,

хто ти єсть?

Чи звать тебе спокоєм? вітром?

сліпою силою машин?

Чи слухом атомів, ігрою порошин?

Ти перед всім світом руки звів, немов перед
пюпітром,

тло —

пропелерами загуло,

хаос у танці завертіло

і десь тромбонами в бездонних коридорах
оддало...

Тьми-тем тіл, часток неспаяних самотньо
забриніло:

скоріш, скоріш,

одне з одним,

орбітно-плавко упадім

скоріш!

Мільйони сонцевих систем

вібрують, рвуть і гоголять!

Комети ржуть і баско мчаться,

і океани над океанами шумлять.

Тьми-тем тіл, часток неспаяних

спіралять вниз, убік, у стелі...

Огні! огні!

І плачуть, і співають промені у далині,
немов віолончелі.

Дух, що пройняв єси все,
хто ти єсть?

2

Я дух, дух вічності, матерії, я мускули передосвітні.
Я часу дух, дух міри і простору, дух числа.
Біжать річки аеролітні
од одного мого весла...

Я дух-рушій, я танк-такт, автомобілів хори,
моторами двигтять мій двір-гараж.
І я так легко, мов дітей на пляж,
веду титанів у простори.
Поверх над поверхом на воді,
розміщаю системи,
вкладаю молоді,
даю їм теми.

І от уже летять,
через потоки плинуть.
Аж поки не потонуть —
не встану, не піду.

Летить, летить, до сонць керуйте,
керуйте в круглий дах!
Скликайте всіх і федеруйте,
розносьте гасла по світах!

Не надавайте значення Сатурновим вінцям
доволі жить для себе, черство!
Усім планетам, всім сонцям

свобода, рівність і братерство!

І от уже летять

через потоки плинуть.

Аж поки не потонуть —

не встану, не піду.

Я дух, дух вічності, матерії, я мускули передосвітні. Я часу
дух, дух міри і простору, дух числа. Біжать річки аеролітні
од одного мого весла...

4

Що наші сльози і зойки і крики?

Що всі драми землі в трагедії Космосу?

Вічно юний, первісний і дикий,

творець, на власнім творі розіп'ятий, —

це він на незглибній глибині шаліє й казиться без
берегів!

Легені його бурі видихають!

Серце обняло б найменший атом!

А мозок думку динамітно рве!

Безумний корабель, нагруднений вітрилами,
якор, що в пісні над безоднями заякорить не може —
це він прометейно в майбутнє ридає
і не вертається ніколи.

Ринуть сльози,

води океану ринуть і розбиваються об вічність.

Бризки одскакують, спилються!

Бризки, мов іскри з-під кресива!

Бризки далеким світам!

Скажіть: що сонць системи, як не бризки?

Скажіть: що земля, як не крапка?

І вся людськість хіба не єсть інфузорії
(пожирай, пожирай себе в краплі води)?

Під парасолькою власної атмосфери,
під хмарами дурману і брехні

земля плекає душі парасольні,
які ніколи не розберуться в мапі Космосу.
Мозок їх ледве ворухить віками угноєну грядку.
Століття чергової омани злегка притрусять канаву
забобонів,
а там ізнову випари й туман,
а там ізнову війни і тюрма.
І незчислимі панахиди під дахом парасольки — мов над
болотом комарі.
О людськість! О гордість скурпульозна!
Чи ти коли дивилася в вічності телекоп?

1921